

DECIZIA NR.

privind soluționarea contestației formulată de **SC SRL**, înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice Caraș-Severin
sub nr.

SC SRL contestă parțial măsura dispusă prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală nr. emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. privind suma de lei reprezentând:

- lei – taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar de plată;
- lei – majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată stabilită suplimentar de plată,

De asemenea, **SC SRL** solicită suspendarea executării silite pentru sumele contestate, până la soluționarea contestației.

Contestația este depusă în termen legal prevăzut de art.207 alin.(1) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Constatând că, în speță, sunt întrunite dispozițiile art.205 și art.209 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Direcția Generală a Finanțelor Publice Caraș-Severin prin Serviciul Soluționare Contestații, este legal investită cu soluționarea contestației.

I. Prin contestația formulată **SC SRL**, față de cele consemnate în Decizia de impunere nr. și în Raportul de inspecție fiscală nr., solicită anularea parțială a obligațiilor fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală reprezentând taxa pe valoarea adăugată în valoare de lei și majorări de întârziere aferente în sumă de lei.

De asemenea, contestatoarea solicită suspendarea executării silite pentru sumele contestate, până la soluționarea contestației.

Contestatoarea arată că, în luna noiembrie 2006 a cumpărat, conform contractului de vânzare-cumpărare nr., ½ din imobilul înscris în Cartea Funciară nr. a localității, număr top reprezentând casa cu nr. cu teren, situată în comuna, cu prețul de lei fără TVA, vânzătorul fiind persoană fizică, precum și faptul că în perioada noiembrie 2006 – decembrie 2007 au fost efectuate investiții pentru repararea și modernizarea părții din clădire care aparținea SC SRL, în valoare de lei.

Totodată, contestatoarea arată că, în luna decembrie 2007, a vândut, cu factura nr. și contractul de vânzare-cumpărare autentificat cu nr. de Biroul notarului public, SC SRL (societate înregistrată ca plătitoare de TVA), ½ din casa nr. din Văliug cu teren, cu prețul de lei.

Contestatoarea susține faptul că, având în vedere prevederile art.140 alin.(2) lit.f), art.160 alin.(1) și alin.(2) lit.b) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, în vigoare în luna decembrie 2007, a aplicat măsurile de simplificare, în vigoare la data emiterii facturii, înscriind pe aceasta mențiunea „taxare inversă”, însă, în opinia organelor de inspecție fiscală, acestea susțin că „societatea a omis respectarea

prevederilor art.134, respectiv 134¹ alin.(3) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.”

SC SRL menționează că, cele prezentate în Raportul de inspecție fiscală sunt reale, considerând însă că opinia organelor de inspecție fiscală este eronată și că societatea a aplicat corect regimul de taxare inversă în cazul vânzării construcției, conform prevederilor art.134² și art.140 din Codul fiscal, în vigoare în anul 2007.

Contestatoarea susține că, în raport cu prevederile Codului fiscal în vigoare până la 31.12.2007, a considerat că vânzarea clădirii nu este scutită de taxa pe valoarea adăugată, întrucât s-au efectuat lucrări de modernizare care depășesc 50% din valoarea de piață a clădirii. De asemenea, susține că fiind o operațiune taxabilă, și emițând o factură în data de 27.12.2007, cu valoarea integrală a părții de clădire vândută, în baza unui contract de vânzare-cumpărare încheiat la data de 27.12.2007 (autenticat ulterior, respectiv în data de „30.02.2008”), iar cumpărătorul fiind persoană juridică înregistrată în scop de TVA, a fost obligată să aplice măsurile de simplificare (taxare inversă) prevăzute de lege.

Totodată, contestatoarea precizează că, așa cum se poate vedea în contractul de vânzare-cumpărare autenticat la notariat (anexat la contestație), la aliniatul trei este menționat faptul că: ”suma de lei....reprezintă prețul încasat de subscrisa SC SRL, preț care s-a achitat la data de 27.12.2007, conform înscrisului sub semnătură privată intitulat „Contract de vânzare-cupărare” din data de 27.12.2007, a facturii nr. din data de 27.12.2007 și a chitanței nr. din data de 27.12.2007.”

Argumentația juridică a contestatoarei este:

- Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;
- O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

La contestație, contestatoarea a anexat în copie:

- Raportul de inspecție fiscală nr.;
- Decizia de impunere nr. privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecție fiscală;
- factura nr.;
- contractul de vânzare-cumpărare autenticat cu „nr.”.

II. Prin Raportul de inspecție fiscală nr., care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., organele de inspecție fiscală au stabilit diferența de taxa pe valoarea adăugată suplimentar de plată în sumă de lei și majorări de întârziere aferente în sumă de lei.

Perioada verificată pentru taxa pe valoarea adăugată este 01.01.2007-30.06.2010.

În urma verificării efectuate, organele de inspecție fiscală, au constatat scoaterea din evidența contabilă, în luna decembrie 2007, a unei construcții (reprezentând ½ din casa nr. cu teren din înscrisă la cartea funciară nr., nr. Cadastral Top) cu valoarea totală de lei, pentru care din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată s-a aplicat taxarea inversă.

Organele de inspecție fiscală consemnează că, scoaterea din evidența contabilă a fost înregistrată în baza facturii nr. și a contractului de vânzare-

cumpărare încheiat la data de 27.12.2007 fără număr de înregistrare („contract scris manual”), documente încheiate între SC SRL, respectiv– ambii în calitate de vânzători și SC SRL – în calitate de cumpărător. Construcția ce face obiectul vânzării a fost achiziționată de către societate în luna noiembrie 2006 (în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. și a extrasului de carte funciară eliberat la cerere nr.) la valoarea de lei–achitată integral la data dobândirii și a fost înregistrată în evidența contabilă a societății în luna august 2007.

De asemenea, organele de inspecție fiscală arată că, în intervalul noiembrie 2006– decembrie 2007 au fost efectuate investiții în sumă de lei, pentru care societatea și-a exercitat dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată, majorându-se valoarea inițială a construcției cu valoarea investițiilor efectuate, ajungând în luna decembrie 2007 la suma de lei . Având în vedere faptul că valoarea transformărilor executate depășesc 50% din valoarea de piață a construcției, societatea a considerat că aceasta poate fi asimilată cu o construcție nouă, pentru care potrivit prevederilor legale în vigoare se aplică măsurile de simplificare prevăzute la art.160¹ alin.(2) lit.c) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

La solicitarea organelor de inspecție fiscală, societatea a prezentat contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr., precum și extrasul de carte funciară eliberat la cerere nr.. Potrivit contractului sus menționat „suma de lei reprezintă prețul încasat de SC SRL, preț care s-a achitat la data de 27.12.2007, conform înscrisului sub semnătură privată intitulat – Contract de vânzare-cumpărare din data de 27.12.2007, a facturii nr. din data de 27.12.2007 și a chitanței nr din data de 27.12.2007”.

Organele de inspecție fiscală precizează faptul că, din evidența contabilă a societății reiese faptul că societatea nu a încasat contravaloarea construcției vândute până la data încheierii raportului de inspecției fiscale.

Având în vedere cele de mai sus, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a omis respectarea prevederilor art.134¹ alin.(3) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Totodată, au considerat că faptul generator pentru tranzacția efectuată s-a produs în luna ianuarie 2008 când au fost îndeplinite toate formalitățile legale pentru transferul titlului de proprietate de la vânzător la cumpărător.

Având în vedere că începând cu data de 01.01.2008 construcțiile noi nu mai sunt cuprinse la măsuri de simplificare, respectiv la art.160 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, schimbându-se astfel regimul de taxare pentru vânzarea construcțiilor noi de la decembrie 2007 (când s-a întocmit factura) la ianuarie 2008 (când s-au întocmit formalitățile privind transferul titlului de proprietate, respectiv s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare), organele de inspecție fiscală au considerat că societatea avea obligația stornării facturii emise în condiții de taxare inversă și emiterea unei noi facturi.

Urmare a celor arătate mai sus, precum și prevederile legale invocate, organele de inspecție fiscală consideră că vânzarea construcției este o operațiune impozabilă, motiv pentru care au stabilit diferența de taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei

Pentru diferența de taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei, organele de inspecție fiscală au calculat majorări de întârziere în sumă de lei, în conformitate cu prevederile art.120 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, invocate de contestatoare și de organele de inspecție fiscală, se rețin următoarele:

Cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală a Finanțelor Publice Caraș-Severin prin Serviciul Soluționare Contestații se poate pronunța pe fondul cauzei, în condițiile în care, în decizia de impunere contestată nu este prezentat la „Motivul de fapt”, fapta constatată corespunzător temeiului de drept invocat de organele de inspecție fiscală.

În fapt, organele de inspecție fiscală au stabilit diferența de taxa pe valoarea adăugată suplimentar de plată în sumă de lei și majorări de întârziere aferente în sumă de lei prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. având la bază constatările din Raportul de inspecție fiscală nr..

Se reține că, în decizia de impunere nr., motivele de fapt ale constatărilor fiscale sunt prezentate de organele de inspecție fiscală, astfel:

“1. Pentru neachitarea obligațiilor stabilite suplimentar se datorează majorări de întârziere.

2. Pentru diferențele de plată stabilite suplimentar societatea are obligația achitării de majorări de întârziere. “

În drept, sunt incidente prevederile O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

[Art. 86](#)

“(1) Decizia de impunere se emite de organul fiscal competent. Organul fiscal emite decizie de impunere ori de câte ori acesta modifică baza de impunere. “

[Art. 87](#)

“Decizia de impunere trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 43. Decizia de impunere trebuie să cuprindă, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin.(2), și categoria de impozit, taxă, contribuție sau altă sumă datorată bugetului general consolidat, baza de impunere, precum și cuantumul acestora, pentru fiecare perioadă impozabilă.“

[Art. 43](#)

“(2) Actul administrativ fiscal cuprinde următoarele elemente:

[...]

e) motivele de fapt;

[...]“

coroborat cu prevederile O.M.F.P. nr.972/2006 privind aprobarea formularului “Decizie de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția

fiscală“, pct.2.1.2 din Instrucțiunile de completare a formularului, precizează următoarele:

“Punctul 2.1.2: se vor înscrie detaliat și în clar modul în care contribuabilul a efectuat și a înregistrat o operațiune patrimonială, modul cum a tratat din punct de vedere fiscal sau cu influență fiscală și tratamentul fiscal aplicat de acesta, precum și prezentarea consecințelor fiscale. Motivul de fapt se va înscrie atât pentru obligația fiscală principală, cât și pentru accesoriile calculate pentru aceasta.“

Având în vedere textele de lege enunțate mai sus, situația de fapt prezentată, se reține că în Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., contestată, organele de inspecție fiscală, pentru măsura de stabilire a diferenței de taxa pe valoarea adăugată, nu au precizat fapta constatată corespunzător temeiului de drept invocat, în justificarea măsurii dispuse.

În atare situație, organele de soluționare a contestațiilor constată că sunt incidente prevederile art.213 alin.(1) și alin.(5) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căroră:

“(1) În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. [...]

(5) Organul de soluționare competent se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură și asupra celor de fond, iar când se constată că acestea sunt întemeiate, nu se va mai proceda la analiza pe fond a cauzei.“

Întrucât prin actul administrativ contestat, respectiv Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., nu este prezentat motivul de fapt pentru obligația principală, corespunzător temeiului de drept invocat, în justificarea măsurii dispuse, organele de soluționare a contestațiilor se află în imposibilitate de a se pronunța asupra măsurii de stabilire a taxei pe valoarea adăugată suplimentar de plată în sumă de lei, motiv pentru care, se va face aplicațiunea prevederilor art.216 alin.(3) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

„Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare “,

și se va desființa parțial Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. pentru suma de reprezentând taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar de plată și pentru suma de lei reprezentând majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată stabilită suplimentar de plată, urmând ca organele de inspecție fiscală, prin alte persoane decât cele care au întocmit decizia de impunere contestată, să efectueze o nouă verificare, luând în considerare prevederile legale aplicabile speței, cele reținute prin prezenta decizie, pentru aceiași perioadă și același tip de impozit, iar, în funcție de cele constatate să emită o nouă decizie de impunere.

La reverificare, se vor fi avea în vedere și prevederile pct.82 alin.(10) din H.G. nr.44/2004 pentru aprobarea pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a [Legii nr.571/2003](#) privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, date în aplicarea art.160 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În ducerea la îndeplinire a prezentei decizii se va avea în vedere prevederile pct.12.7 și 12.8 din Ordinul nr. 519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, care precizează:

„12.7. Decizia de desființare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente.

12.8. Prin noul act administrativ fiscal, întocmit conform considerentelor deciziei de soluționare, nu se pot stabili în sarcina contestatorului sume mai mari decât cele din actul desființat, acesta putând fi contestat potrivit legii.”

2. Referitor la solicitarea contestatoarei privind suspendarea executării deciziei de impunere, cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală a Finanțelor Publice Caraș-Severin prin Serviciul Soluționare Contestații are competența materială de a se investi cu soluționarea acestui capăt de cerere, în condițiile în care cererea de suspendare a executării actului administrativ fiscal nu se află în competența sa materială de soluționare.

În fapt, prin contestația formulată, SC SRL a solicitat suspendarea măsurilor de executare a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr

În drept, sunt incidente prevederile art.215 alin.(1) și alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

”(1) Introducerea contestației pe calea administrativă de atac nu suspendă executarea actului administrativ fiscal.

(2) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului contribuabilului de a cere suspendarea executării actului administrativ fiscal, în temeiul Legii contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările ulterioare. Instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune de până la 20% din cuantumul sumei contestate, iar în cazul cererilor al căror obiect nu este evaluabil în bani, o cauțiune de până la 2.000 lei. ”

Potrivit art.14 din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare, se precizează:

”(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art.7, a autorității publice care a emis actul [a autorității publice](#)

care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond..[...]

(2) Instanța soluționează cererea de suspendare, de urgență și cu precădere, cu citarea părților.”

Având în vedere dispozițiile imperative ale legii, cererea societății contestatoare de suspendare a executării Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală nr. emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., de către organele de inspecție fiscală din cadrul Serviciului de Inspecție Fiscală 2, intră sub incidența prevederilor Legii nr.554/2004 privind contenciosul administrativ, motiv pentru care Direcția Generală a Finanțelor Publice Caraș-Severin prin Serviciul Soluționare Contestații nu se poate investi cu soluționarea cererii formulată de contestatoare.

Pentru considerentele menționate mai sus și în baza art.43 alin.(2) lit.e), art.86 alin.(1), art.87, art.213 alin.(1) și alin.(5) și art.216 alin.(3) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pct.12.7 și 12.8 din Ordinul nr. 519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, art.14 din Legea nr.554/2004 contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, se:

DECIDE

1. Desființarea parțială a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., pentru suma totală de lei, reprezentând:

- lei – taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar de plată;
- lei – majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată

stabilită suplimentar de plată,

urmând ca organele de inspecție fiscală, prin alte persoane decât cele care au întocmit decizia de impunere contestată, să efectueze o nouă verificare, luând în considerare prevederile legale aplicabile speței, cele reținute prin prezenta decizie, pentru aceeași perioadă și același tip de impozit, iar, în funcție de cele constatate să emită o nouă decizie de impunere.

2. În ceea ce privește cererea de suspendare a executării Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., D.G.F.P. Caraș-Severin prin Serviciul Soluționare Contestații nu are competență materială de soluționare, aceasta revenind instanței judecătorești.